„Václav Klaus a Vladimír Mečiar se dnes sejdou v brněnské vile Tugendhat, kde budou jednat o…." zněla poslední slova z rádia, než se hlas moderátora definitivně změnil v šum, který rychle přehlušil řev motoru služební Škody 120. Modrý vůz projížděl kopcovitou krajinou tak vzdálenou civilizaci, že by se Petra hodně divila, kdyby tady zachytila jakoukoliv rádiovou stanici.

Pokud si cestu pamatovala podle mapy dobře, každou chvilku by se měla po levé straně vynořit odbočka na obec Loučka a odtamtud už musela po svých. Ale žádná odbočka se nikde nevynořila a auto právě přejelo po mostě přes potok. Odbočka měla být ale ještě před ním! Petra si povzdechla, zajela ke krajnici, zapnula výstražná světla a začala znovu studovat mapu.

Nebyla to obyčejná mapa, ale speciální mapa pro tanková vojska, které u nich v práci získal kolega od známého, který šel od tankistů do penze. Tyhle mapy měly pečlivě zakreslenou každou stezku, potok a snad i větší stromy. Pro tyhle druhy cest doprostřed ničeho byly perfektní. A mapa tvrdila, že odbočka na Loučku je skutečně ještě před mostem po levé straně.

Petra hodila mapu zpátky na sedadlo spolujezdce ke svému batohu, otočila auto a vydala se zpět. Tentokrát se odbočka objevila. Byla to hodně zanedbaná silnice a navíc neoznačená žádnou značkou, proto ji napoprvé přehlédla. Po dalších asi dvou kilometrech dojela do Loučky. Obec byla alespoň označená cedulí.

Obec byla asi trochu silné slovo. Bývalé JZD, kterému z původního nápisu někdo už odmontoval J, tři domky a rybník, to všechno na návsi, ze se oddělovala už jen polní cesta. Petra škodovku zaparkovala na plácku u rybníka, zamkla a s batohem na zádech a mapou v ruce se vydala po polňačce. Vedla po strništi a pak lesíkem až na louku k uskupení několika stromů. Při bližším pohledu to byly pěkné mohutné ořešáky. Jen obdélníkové díry v zemi a zbytky základů napovídaly, že se zde kdysi nacházela osada. Podle záznamů tady ještě před dvaceti lety stálo nejméně pět domů, které byly ale postupně opuštěny a před deseti lety strženy. Až na jeden.

Odtud byla vidět jen střecha, protože louka se od bývalé obce trochu svažovala a odtud tam už ani nevedla žádná pěšina. Ale byl tam. I na mapě byl zakreslený, když se na ni Petra podívala. To byl cíl její cesty.

Louka byla teď v srpnu už posečená, takže dojít až k domu nebylo moc náročné, ale stavba samotná byla zarostlá vysokou trávou a kopřivami. Byl to obyčejný tuctový dům, jaké se v tomhle vybydleném kraji nacházely. Děravá střecha, opadaná omítka, dávno vytlučené tabulky v oknech. Ohlédla se zpátky ke shluku stromů. Proč dům nestrhli stejně jako zbytek obce? Nestihli to? Nechtělo se jim? Nebo si řekli, že stavba není vlastně odnikud vidět, tak se na to vykašlali? Možností bylo mnoho.

Petra vylovila ze záhybů mapy lístek s popisem objektu.

U lesa, 3 km západně od obce Loučka. Poslední dědic zemřel v Kanadě, vedeno jako odúmrť. Zdokumentovat stav budovy.

Sundala si batoh, vytáhla z něj fotoaparát a začala s dokumentací. Dost pochybovala, že stát by měl na téhle budově kdovíjaký zájem. Pozemek půjde do dražby a kupující si chátrající stavení už zboural sám.

Vyfotila průčelí domu i se zbytkem ozdobné vlnovky na fasádě mezi přízemím a prvním patrem, díry v eternitové střeše, tři malá kulatá okénka těsně pod ní, vyvrácené křídlo vstupních dveří. Petra v batohu našla pracovní rukavice, nasadila si je a vyvrácené dveře odsunula z cesty. Pak vstoupila dovnitř.

Stála v chodbě, proti ní schody do patra, vlevo otevřené dveře. Kdysi byly bíle natřené, teď už nátěr popraskal a opadal. Další fotka.

Dveře vedly do kuchyně a obytné místnosti v jednom. Vévodila jí pec, docela dobře zachovalá. Stála tu i kredenc, stůl a židle, všechny natřené na bílo, a v rohu pohovka, které už vypověděla službu jedna noha. Kredenc měla zotvíraná všechna dvířka i šuplíky, kolem se na zemi mimo dalšího bordelu válela spousta střepů. Zdi nesly známky toho, že tu kdysi visely obrazy, jen kříž mezi okny zůstal na místě. Někdo už se kdysi postaral, aby tu nic cenného nezůstalo.

Takový už byl tenhle smutný opuštěný kraj. Po odsunu Němců se sem hnali noví obyvatelé. Někteří vydrželi, někteří ne a mnoho z nich přišlo jen pobrat vše, co se pobrat dalo. Ještě nedávno se tahle fakta nahlas říkat nesměla, ale důkazy o nich Petra a její kolegové nacházeli v celém bývalém pohraničním pásmu.

Kuchyni opustila a vydala se po schodech do patra. Dřevěné schody vrzaly a Petra našlapovala opatrně, aby se pod ní nějaký z nich neprolomil. V patře našla dva malé pokoje. Ložnici a nejspíš dětský pokojík. A ještě užší a ztrouchnivělejší schůdky na půdu.

Pokoje byly v podobném stavu jako kuchyně. Skříně otevřené, šatstvo vyházené na podlahu a pokryté vrstvou prachu a peří. Peří? Petra se podívala na postel. Někdo si dal tu práci, aby rozpáral i peřiny, polštáře a matrace, než odešel. Pořídila další fotky a stejně tak v dětském pokoji. I tady nebylo nikomu nic svaté. Od ložnice rodičů se pokoj dítěte lišil jen v tom, že se tu povalovaly hračky. Rozbité i v celku.

Pod postelí zahlédla ležet panenku. Hlavu včetně vlasů měla z tvrdého materiálu, nejspíš porcelánu, zbytek těla byl hadrový. Šatečky byly původně modré a květované, teď zašedlé pod nánosem prachu, hnědé kožené botky už se rozlepily. Petra hračku vzala do ruky, oprášila a položila na rozpáranou peřinu na posteli a zbytkem polštáře ji přikryla. Hloupé gesto, říkala si, ale tahle věc možná kdysi pro někoho moc znamenala a nezasloužila si jen tak se válet na zemi. Až se dům vyklidí, stejně skončí na korbě nákladáku s odpadem, ale chtěla jí dopřát aspoň trochu důstojnosti. Vyfotila další snímky a film začal automaticky přetáčet. Povzdechla si a z batohu vylovila náhradní. Starý uschovala, nový vložila do foťáku a pak dvakrát zmáčkla spoušť, aby se film zajel.

Ted už zbývala je půda. Petra našlapovala co nejjemněji, aby stará prkna vydržela.

Půda nebyla moc rozlehlá, stejně jako dům celkově, a šikmá střecha prostor ještě zmenšovala. Petra vytáhla baterku a pod světlem prohlédla krovy. Na několika trámech našla známky dřevomorky. Vyfotila je. Pak začala prohlížet předměty kolem sebe. Moc toho nebylo. Žebřík, prověšené staré šnůry na prádlo, pár obyčejných židlí a šicí stroj. Ten vyfotila. Nějakou cenu mít teoreticky mohl a pro dřívější rabující byl moc velký na to, aby ho odnesli.

Slezla z půdy, pak do přízemí a vyšla před dům. Nadýchla se čerstvého vzduchu a citelně se jí ulevilo. Opuštěné domy v člověku vždycky vyvolávaly úzkost, ale tenhle byl o tolik horší, když věděla, kolik neštěstí zde museli obyvatelé zažít.

Ještě stavbu obešla, na druhé straně našla zarostlý dvůr a napůl zřícené dřevěné hospodářské budovy. To bylo snad všechno. Zkontrolovala, jestli má s sebou všechno. Nafocený film, baterka, mapa…bylo to všechno.

Hodila si batoh s věcmi na záda a vydala se zpátky do vesnice a k autu. S každým krokem jí bylo lehčeji, spadala jí z ramen ta zvláštní tíseň, kterou v domě cítila. Batoh hodila na sedadlo spolujezdce a pokusila se nastartovat. Motor ani neškytl. Zkusila to znovu a pak i potřetí. Stodvacítka

se odmítala rozjet. Petra se pokoušela nezpanikařit, ale nutkání vypadnout z tohohle kraje co nejrychleji ji nakonec donutilo vztekle mlátit do volantu a nevybíravě autu nadávat. Teprve potom motor naskočil a ona s hlasitým oddychnutím uvolnila ruční brzdu a vycouvala od rybníka zpátky na silnici.

Když se konečně dokodrcala zpátky do města, byl už večer. Auto odstavila v práci, odevzdala klíčky, foták i nafocený film a vyrazila na autobus. Vystoupila na předposlední zastávce před konečnou, došla k paneláku a vyjela výtahem do sedmého patra.

„Ahoj!“ zavolala hned ve dveřích na rodiče, se kterými bydlela, ale odpověď nedostala. Slyšela ale zapnutou televizi, proto nahlédla do obýváku. Rodiče seděli ve svých křeslech a sledovali zprávy. Tam se právě probíraly přípravy na olympiádu v Barceloně.

„Ahoj!“ zopakovala Petra.

„Ahoj,“ odpověděla jí máma, aniž se otočila od obrazovky. „Jak bylo?“ následovala obligátní otázka pokládaná každý den už od základní školy.

„Příšerně,“ odpověděla Petra popravdě.

„Tak se najez a běž si lehnout, večeře je ještě na sporáku,“ dodala máma a opět se odmlčela.

V hrnci na plotýnce našla Petra něco, co se dalo klasifikovat jako příspěvek do kuchařky Vodnaté guláše desetkrát jinak. Nandala si na talíř trochu vařeného masa v nezahuštěné omáčce a k tomu si namazala pořádný kus chleba máslem. Jídlo chutově nebylo nic moc, ale Petra měla takový hlad, že by stejně snědla cokoliv.

Ted se toužila už jenom natáhnout do postele. Obvykle si večer četla nebo pustila hudbu, ale ani na jedno neměla náladu. Zalezla pod deku a během chvíle usnula.

V rádiu mluvil pan prezident. Nerozuměla přesně, co říkal, ale věděla, že je to moc vážné, protože maminka seděla na židli a plakala. Táta stál u dveří, zíral do zdi a tvářil se také moc vážně. Když pan prezident domluvil, poslali ji spát a pak dlouho v kuchyni mluvili, křičeli a maminka pořád plakala.

Ráno jí řekli, že se budou muset odstěhovat a začali balit. Maminka ukládala do ranců nádobí, oblečení a ložní prádlo. Tatínek na dvoře zabíjel a stahoval králíky. Snažila se mu v tom zabránit, aby její milované králíčky nechal na pokoji, ale odstrčil ji až upadla a křičel, že je tady nikomu nenechá. Nějaké maso maminka zavařila, další dali i se slepicemi sousedovi, který jim pomohl odstěhovat nábytek z domu na vůz. Co se nevešlo, to tatínek rozsekal sekerou na kousky. Nikdy ho takhle vzteklého neviděla, nahánělo jí strach. Schovala se v seníku a nevylezla odtamtud, dokud ji tam nenašla maminka. Vzala ji do náručí a dlouho utěšovala.

I ona dostala za úkol si zabalit. Naskládala do kufru své oblečení a učebnice a teprve místo, které zbývalo, směla zaplnit hračkami. Ty podle maminky nebyly tak důležité. Chtěla zachránit alespoň všechny panenky, ale nevešly se všechny. Jedna proto zůstala v domě. Schovala se pod postel až dozadu ke stěně a dostala za úkol hlídat pokoj i celý dům, dokud se ona i s rodiči zase nevrátí.

Když ji táta posadil na vůz k jejich veškerému majetku a práskl do koní, dívala se na jejich dům, svůj domov. Ptala se, kam jedou a kdo teď bude v jejich domě bydlet, ale nikdo jí odpovědět nechtěl. Koukala na tři malá okýnka ve štítu domu a bylo jí líto, že musí odejít. A cítila vztek, že musí svůj domov opustit. Ten vztek neustále sílil a sílil, a ještě, než jejich dům nadobro zmizel z dohledu, si přála

z celého srdce, aby v tom domě kdokoliv, kdo do něj vstoupí, našel jen neštěstí. Proklela svůj domov jako trest pro ty, kdo ji donutili ho opustit.

Petra se probudila a cítila se stejně unavená, jako když si šla lehnout. Sen byl tak moc živý, jako by ho skutečně fyzicky prožila. Jako by to skutečně byla ona, kdo byl tím malým dítětem, které muselo uprchnout z domova.

V práci si udělala velké kafe se spoustou cukru, aby si dodala trochu energie a začala sepisovat zprávu o stavu nemovitosti, kterou včera zdokumentovala. Šlo to těžko. Nemohla se soustředit a každé slovo v ní budilo novou záplavu emocí, smutku i vzteku. Všechny pocity, které si v noci vysnila, jako by se jí vypálily hluboko do mozku. Včerejšek byl jednoduše příliš náročný a mozek se s tím vyrovnával po svém tím, že poskládal tenhle přehnaně živý sen. Tím se utěšovala a před spaním si pro jistotu dlouho četla, aby mozku dodala před spaním nové podněty.

Jenomže tu noc se sen opakoval.

I tu další.

Dopis ležel před ním na stole. Přečetl ho dvakrát, pak ho odložil. A teď na něj společně s manželkou zírali. Rozkaz zněl jasně.

Do dvou dnů se vystěhovat, odevzdat cennosti a ne víc než třicet kilogramů zavazadel na osobu. Nedalo se nic dělat.

Chvíli přemýšleli. Radili se, co a jak. Pak vzali jeho památeční hodinky, manželčiny náušnice a zlatý řetízek s křížkem. Vše zabalili do kusu látky a společně ukryli pod prknem v podlaze na půdě vedle komína. Snubní prsteny budou muset obětovat, protože by bylo podezřelé, kdyby se přihlásili k vystěhování bez nich.

Šli si lehnout. Strávit společně poslední noc v domě.

V noci je probudil zvuk motoru. Nazul si pantofle a došel do kuchyně a podíval se z okna. Na dvoře stálo nákladní auto, ze kterého vyskakovali muži s páskami Revolučních gard na rukou. Zaslechl kroky, když se do kuchyně došourala i manželka. Jakmile spatřila totéž co on, hrůzou vykřikla. Po celém okolí všichni už znali povídačky o tom, co tyhle Revoluční gardy provádějí.

Řekl manželce, ať zůstane v domě, vzal si kabát a klobouk a sebral ze stolu dopis. Vyrazil za nimi ven. Na dvoře mužům ukázal papír, který dosvědčoval, že za dva dny budou se ženou stejně pryč.

Jeden z gardistů, patrně jejich velitel, si papír prohlédl a pak se rozesmál. Dopis zmuchlal a hodil na zem. Pak do něj rukama prudce vrazil. A pak ještě jednou, až upadl. Společně s dalšími dvěma do něho začali kopat a nadávat mu. Udělal to jediné, co mohl. Stočil se do klubíčka, chránil si hlavu a čekal, až to přestane. Pootevřenýma očima viděl, jak do domu vběhli další tři gardisté. A pak vzduch rozřízl vyděšený křik jeho ženy. Vykřikl její jméno a instinkt ho přiměl pokusit se zvednout a běžet jí na pomoc, ale nenechali ho. Ještě chvíli do něho bili a kopali, než ho násilím postavili na nohy. Donutili ho zout si boty a pažbami zbraní ho začali postrkovat pryč ze dvora kamsi do tmy.

Vedli ho směrem k lesu, kde si všiml postávající skupinky dalších lidí. Svých sousedů. Všichni měli německý původ. Češi byli jen ti, kteří měli na rukou pásky a drželi zbraně.

I ostatní Němci měli zuté boty. Chápal proč to tak je, když ho do nohou bodaly kameny a jehličí. A bylo jasné, že takhle by svým věznitelům daleko neutekl.

Došli ke skupince, kde ho gardisté přistrčili k ostatním sousedům. Všichni si na sebe jen vyděšeně dívali a mlčeli. Nedovolili jim mluvit. Za chvíli se vrátili i zbylí tři, které viděl vběhnout do svého domu, jeho ženu ale s sebou nepřivedli. Doufal, že je to dobré znamení, koneckonců Češi sem přivedli jen samé muže, jejich rodiny museli tedy nechat doma.

Gardisté je všechny postavili do řady, ustoupili pár kroků a namířili proti nim své pušky. Z hrůzou si uvědomil, že tohle je konec. Zavřel oči. A zazněly výstřely.

Petra se vyděšeně probudila. Celé tělo ji bolelo. Svaly musela mít až doteď napjaté k prasknutí. Měla navíc dojem, že ještě cítí kopance a rány, které ve snu v cizí kůži utržila, stejně jako bodání jehličí a kamení do nohou.

Rozsvítila lampičku, vstala a pomalým krokem přešla do koupelny. Podívala se na sebe do zrcadla, aby se ujistila, že je to skutečně ona. Ano, byla to její tvář v jejich koupelně, v jejich bytě a jejich paneláku, desítky let i kilometrů od událostí, které právě prožila. Přesto byl sen tak živý! Tak hrůzný, že se z něj nedokázala vzpamatovat.

Byl stejně živý jako ten, který se jí zdál minulé noci. O malé vystěhované holčičce. Emoce cítila stejně silně, ale tyhle byly o poznání horší. Strach. Nevýslovná hrůza. Bezmoc. Když zalezla zpátky do postele, vzala si raději do ruky knihu a dlouho si v ní četla, aby alespoň na chvíli přišla na jiné myšlenky. Spánek přišel až po dlouhé době a tentokrát naštěstí beze snů.

Noční můry se opět opakovaly. Každou noc se budila hrůzou. S pocitem, že jí právě tělem proletěly kulky. Napjatá a vyděšená. Po dalších několika dnech se ale sen opět změnil.

S manželem se rozhodli, že alespoň některé cennosti se pokusí zachránit. Její náušnice, řetízek a jeho hodinky pečlivě zabalili do voskovaného plátna a ukryli pod prkno na půdě. Pak šli spát, ale v noci se ozvalo přijíždějící auto. Manžel se šel podívat, co se děje. Ona šla několik kroků za ním. Když na rukou můžu vystupujících z nákladního auta spatřila pásky, neubránila se výkřiku. Věděla, co je teď čeká. V nejlepším případě je jen okradou a ztlučou. Ale bála se, že takové štěstí mít nebudou.

Manžel se oblékl, vzal si dopis a vyšel za nimi, aby jim vysvětlil, že už jsou stejně úředně vystěhovaní. Přes okno ale viděla, jak velitel gardistů papír jen zmuchlal a zahodil. Pak jejího muže povalili a začali bít a kopat. Něco při tom vykřikovali. Současně do domu vběhli další tři muži.

Znovu vykřikla, když vrazili do kuchyně. Vrhli se na ni. Dostala silnou ránu do spánku pěstí jednoho z nich, až upadla na zem. Před očima se jí zatmělo a pak všechno vnímala jen mlhavě.

Něčím jí svázali ruce. Pak slyšela zvuky bouchání, jak otvírali všechny šuplíky, skříňky a věci z nich vyhazovali ven, když hledali cokoliv cenného. Cítila, jak jí někdo vyhrnuje košili a roztahuje nohy. To ostatní se snažila ani nevnímat. Ozýval se jejich smích a oplzlé řeči a nadávky, kterými ji častovali, když se postupně střídali. A poslední, co vnímala, byl výstřel.

„Co jsi dělala v noci?“ divila se Petřina kolegyně, když si Petra nalívala už třetí šálek kafe.

„Nespala jsem,“ zamumlala Petra unaveně.

„Takže sis konečně někoho našla? Řekni mu, ať ty svoje vášně krotí, jinak tady neuděláš žádnou práci.“

„Tak zrovna tohle jsem vážně nedělala!“ ohradila se Petra. „Nemůžu spát.“

„Proč ne?“

„Mám hrozné sny.“

„Nějaké konkrétní?“ vyzvídala dál kolegyně. Petra zakývala hlavou.

„O tom domě v pohraničí, který jsem jela před týdnem nafotit.“

„Co je to za sny?“

„V noci se mi zdává o lidech, kteří tam žili. A nic hezkého. Ten první byl ještě dobrý, ale ty ostatní… nechci o tom mluvit,“ uzavřela Petra téma.

Její kolegyně se chvilku zamýšlela. „A nechceš za mě dneska udělat ten byt?“

„Myslíš, že mi pomůže práce navíc?“

„Nechci ti házet práci navíc, ale třeba bys přišla na jiné myšlenky. Sama jsi předtím říkala, že zážitek z toho domu byl hodně silný. Třeba tenhle byt ten dům nějak v tvojí hlavě přebije. Možná by ti to mohlo pomoct. A aby sis nemyslela, že na tebe házím svojí práci, další dvě odúmrtě udělám já, ano?“

„Tak dobře,“ souhlasila Petra a převzala si od kamarádky všechny dokumenty k nové práci.

Nedalo se říct, že dokumentace bytu nebyla pro Petru zajímavým zážitkem. V ložnici zevnitř na dveřích od skříně našla tužkou sepsaná všechna zásadní data v životě zesnulé majitelky. Narození, maturita, svatba, ovdovění, odchodu do důchodu. Celý jeden život shrnutý do sloupce čísel. Vyfotila si to. Pro dokumentaci to nemělo žádnou cenu, ale ona měla v plánu nechat si fotku pak pro sebe a přidat ji do své malé sbírky kuriozit, na které při práci narazila.

Méně příjemný byl fakt, že soused zesnulé na Petru zavolal policii.

„No to mi nepovídej, vážně?“ smála se Petře Iva, když jí celou tuhle historku vyprávěla.

„Jo. Vážně na mě zavolal policajty. Viděl mě, když jsem si odemykala a ptal se mě, co tam dělám. A to jsem mu ještě, já blbec, ukázala doklady, chápeš to? Lidi jsou dneska strašně podezřívavý.“

„Ale třeba to pomohlo, ne? Rozhodně máš silný zážitek, který přebije ten předchozí.“

„No, to doufám,“ prohlásila Petra.

Kráčeli podél potoka, dokud se před nimi neotevřelo pole nebo možná louka. Ve tmě se to nedalo teď na podzim poznat. Převaděč je upozornil, že teď musí jít rychle a co nejvíc potichu. Při jeho slovech se náhle spustil déšť. Už předtím mrholilo, ale teď se spustil liják, že neviděli skoro ani jeden na druhého. Přimkli se k sobě a jejich průvodce je vedl neomylně vpřed.

Před deštěm se schovali v nějakém opuštěném domě. Už na první pohled byl opuštěný. I přes déšť si všiml, jak je dvůr zarostlý a jedno okno v domě vyražené.

Vešli dovnitř. Všechno v domě bylo poházené, jako by to tu někdo důkladně prohledal. Nebylo divu. Před pár lety se v tomhle kraji děly hrozné věci.

Sedli si společně do bývalé kuchyně a čekali. Zapálil si cigaretu. Musel. Kouř, který vdechoval mu pomáhal zahnat nervozitu. Měl strach, nebál se to přiznat. Tohle byl velký risk. Pokud se to nepovede, se štěstím skončí jen ve vězení. A přinejhorším … na to nechtěl ani myslet. Cigareta byla v krabičce poslední, proto si ji vychutnával. Pak nedopalek típl o stůl a prázdnou krabičku pohodil vedle.

Asi po hodině déšť polevil. Stále pršelo, ale už se dalo jít. Převaděč rozhodl, že musejí vyrazit. Jejich malá skupina se tady zvedla a vyrazili opět do tmy. Muž je vedl bez zaváhání. Jako by tedy znal každý strom a každý kámen. Nevěděl, jak dlouho šli, ale už se museli blížit k hranici, když se za nimi

náhle ozval křik. Převaděč na ně volal, aby si pospíšili, že už to není daleko a ukazoval přitom rukou dopředu. On se rozhodl zůstat s ním, ale ostatní zpanikařili a začali utíkat každý jiným směrem. On se dá držel převaděče a společně se dali do běhu.

Kromě křiku se za nimi začaly ozývat i výstřely. A co hůř, štěkot. Bál se, že teď už je všechno ztracené, že psům neutečou, ale nehodlal se vzdát. Ještě přidal do běhu. Štěkot se stále přibližoval. Utíkal, co mu nohy a nerovný terén dovolili, když ucítil v levé paži ostrou bolest a něco ho srazilo k zemi. Jeden pes ho držel za paži u země, druhé čelisti se mu zakously do nohy. Držely a trhaly. On jen křičel a snažil se psům vyškubnout, ale zvířata ho držela příliš pevně. V jednu chvíli pes za jeho paži prudce zatáhl a on ucítil hroznou bolest a současně, jako by se něco v jeho paži přetrhlo. Na tělo mu začala dopadat tekutina, horká proti okolnímu dešti. Ve tmě nic neviděl, ale i tak pochopil, že pes mu v ruce překousl nějakou velkou cévu.

Už nebojoval. Cítil, jak mu rychle ubývají síly a okolní chlad se zvětšoval a stále více se mu zažíral pod kůži. Jeho tělo sláblo a před očima se mu udělaly mžitky. Možná je to tak lepší, pomyslel si, než ztratil vědomí.

Petra zírala na svou ruku. Ještě před okamžikem cítila, jak byla roztrhaná a zalitá krví. Teď ale byla celá. Oblečená v její světlé noční košili, v perfektním stavu a funkční. Zahýbala prsty, loktem i ramenem. Pak odhrnula peřinu podívala se na nohu, kterou ve snu trhal druhý pes. I ta byla v naprostém pořádku.

Petřin život se postupně stával peklem. Sen o psech se ještě dvě noci opakoval, než se znovu vrátil ten o vystěhování malé obyvatelky obyčejného sudetského domu. Tenhle sen uvítala, protože byl nejpříjemnější ze všech a zároveň nějak pochopila, že nové už nepřijdou. Za to se ale stále vracely a dokola opakovaly ty staré.

Petra už skoro nespala. Nechtěla usnout a zažívat znova tu hrůzu. Strach a bolest. V noci se budila rozbolavělá, vyděšená a roztřesená zimou, kterou cítili lidé v jejích nočních můrách. Přes den v práci se nemohla soustředit a když už něco udělala, její práce byla plná chyb. Netrvalo dlouho a zavolal si ji šéf, aby jí důrazně upozornil, že jestli se okamžitě nevzpamatuje, může si hledat jinou práci. Nesnažila se nic vysvětlovat. On by to stejně nepochopil.

Ubíhal den za dnem, noc za nocí a jí bylo stále hůř a hůř. Dokonce začala uvažovat i o tom, že to všechno skoncuje. Spánková deprivace a neustálý stres z ní udělaly uzlíček nervů. Chtěla, aby to přestalo. Přesto jí ale zůstávaly zbytky příčetnosti. Nechtěla se zabít. Nechtěla se jen tak vzdát života a nechat noční běsy vyhrát.

Když se cyklus znovu začal opakovat a ona prožívala útržek z života malé holčičky, která opouští domov, po probuzení v ní zůstala ta poslední myšlenka. Pohled na tři malá okénka ve štítu domu a intenzivní přání, ať každý člověk zde najde jen neštěstí. To muselo být ono. Najednou věděla, jak svoje prokletí ukončit. Dům musí přestat existovat.

Věděla, že normální cestou to nepůjde. Než se připraví aukce, než proběhne, než se nový majitel rozhodne dům strhnout a než se vyřídí všechno papírování, to může trvat týdny nebo měsíce. A, uvědomila si, taky se majitel může rozhodnout, že stavení nezboural. A pak i jeho potká v domě nějaké neštěstí. Sama na vlastní kůži okusila, že v něm stačí trávit jen hodinu na to, aby člověka kletba posedla. Tohle musí skončit. A musí to skončit ona. Zbývalo vymyslet, jak to udělat.

Největší problém spočíval v tom, jak se zpátky k domu dostat? Pracovní auto si půjčit nemohla, protože pak by se prozradilo podle záznamů, že ho ten den měla v držení. A hromadnou dopravou nemohla nenápadně převážet plné kanystry, i kdyby zastávka autobusu nebyla vzdálená

několik kilometrů. Nakonec zvolila nejjednodušší řešení a půjčila si auto od táty. Jejich rodinný trabant stejně většinu času nevyužitý stál v garáži. Namluvila mu, má na práci další likvidaci, že služební auto je v servisu a autobusem by musela dvakrát přestupovat. Klíčky jí svěřil bez větších protestů, možná byl i rád, že se auto zase jednou projede.

V práci si vzala den volna a vyrazila hned po ránu. Cestou si ještě natankovala dva kanystry plné benzinu. Tentokrát nezajela na místo uprostřed vesnice, kde parkovala minule. Tentokrát už znala jinou cestu. Zastavila na kraji lesa, kousek od mostu přes potok. Vzala si sirky a kanystry, zamkla auto a spolkl ji les.

Šla podél potoka. Držela si ho po pravé straně. Byla to ta samá cesta, kterou ji už tolikrát v noci vedl převaděč. Na okraji lesa se zastavila. Dům stál přes pole přímo naproti ní. Podívala se vlevo a vpravo. Nikde nikdo. Přidala do kroku a rychle se přesunula přes pole až k domu. Vešla dovnitř.

Jeden kanystr nechala stát u dveří s druhým vyšla až na půdu. Tam zbývalo udělat ještě jednu věc. Šroubovákem, který nesla s sebou v kapse, vypáčila prkno v podlaze nalevo od komína. Byl tam balíček. Pokrytý vrstvou prachu a špíny. Vytáhla ho a rozbalila. Uvnitř ležely náušnice, hodinky a řetízek s křížkem. Chvíli se na to dívala, ale pak rychle zabalila a štítivě hodila zpátky do úkrytu. Prkno přibouchla a ještě na něj dupla. Rozšroubovala kanystr a začala pečlivě s rozmyslem rozlévat benzín po půdě, po schodech a pak i v obou pokojích. S jistou lítostí důkladně polila i panenku sedící na posteli.

Benzín vystačil akorát ke schodům, pak si došla pro druhý kanystr a dílo dokonala. Rozlila benzín po zbytku schodů i všude v kuchyni. Věnovala zvláštní pozornost staré krabičce od cigaret ležící na stole a cestičku z benzinu zakončila u dveří. Oba kanystry pak hodila dovnitř a zkontrolovala, jestli se sama někde nepolila. Především ruce si pečlivě ohledala. Pak vytáhla zápalky. Vzala rovnou dvě, škrtla a když se plamínek pořádně rozhořel, hodila je na konec benzinové cestičky.

Sledovala, jak modrý plamen rychle cestuje od sirek dál do domu. Pak vyrazila na zpáteční cestu. Neohlížela se, dokud nestála opět ve stínu stromů. Tam se teprve otočila, aby viděla, jak se z oken valí černý kouř a jak přízemí už stravují plameny. Věnovala domu poslední pohled, než se obrátila a vykročila zpátky. Podél potoka došla k autu. Usadila se za volantem a vydechla si. Pak nastartovala motor a vyrazila.

Myslela jen na to, že dům lehne popelem, zřítí se a zmizí. Časem ho bagry srovnají se zemí a bude zapomenut. Nějak uvnitř tušila, že tím zmizí i všechny její noční můry o osudech lidí, kterým dům vstoupil do cesty a ukončil jejich život. Cítila skoro radost. Žádné znepokojení z toho, že právě nespáchala trestný čin.

Byla tak rozradostněná, že si pořádně nevšimla stopky na počátku křižovatky. Vjela do tam bez rozhlédnutí a po levé straně uslyšela hlasité hluboké troubení. Trhla hlavou a viděla, jak se na ni řítí nárazník náklaďáku. Troubil a pokoušel se brzdit, ale nedobrzdil. Těsně před tím, než se auta s ohlušujícím třesknutím srazila, Petře hlavou proběhlo přání oné dávné nešťastné holčičky. Kdo vstoupí do jejího domova, ten v něm najde jen neštěstí.